

i 1910—11, da jeg ved et uheldigt Tilfælde var blevet Ordfører for Finanslovsforslaget: „Vi hørte jo for nylig den ærede Ordfører lyse efter os som Hjælperne i Nøden, men jeg kan forsikre den ærede Ordfører om, at vi komme der ikke, saalænge disse Bevillinger findes paa Finansloven“ — det er de store Militærbevillinger — „og saa længe der ikke ellers kunde være stærkt tvingende politiske Omstændigheder, der kunde gøre det nødvendigt for os, gøre det til en politisk Akt for os at stemme for Finansloven“. Ved en anden Lejlighed har det ærede Medlem talt om den samme Nødvendighed, som muligvis kunde bringe Partiet til at bryde sit Princip ikke at stemme for en Finanslov, der indeholder Militærbevillinger. Det ærede Medlem sagde derom Aaret i Forvejen, at hans Parti ikke kunde bryde Princippet og ikke stemme for Finansloven med disse Militærbevillinger, „men i det Tilfælde, at der under Afstemningen over Finansloven rejser sig et stort politisk Spørgsmaal, saaledes at det i Virkeligheden bliver en politisk Afstemning, der kan føre Konsekvenser med sig, som vi ikke ønske, kunde det vel nok lade sig gøre“. Men han føjer senere til, at han tror ikke paa det, det skulde være et ret mærkeligt Sammentræf af Omstændigheder, som kunde tvinge dem til at stemme for Finanslovsforslaget. De særdeles mærkelige Omstændigheder og de Forhold af tvingende Natur, som gør, at det ærede Medlem og hans Parti denne Gang maa stemme for Finanslovsforslaget, angiver han at være, at man ellers kunde risikere, at Finansloven blev væltet her i dette høje Ting. Nu ved det ærede Medlem imidlertid godt, at der i denne Henseende ikke var det allermindste at risikere, og naar han har henvist til, at der dog tidligere har været saadanne stærke Tilbøjeligheder oppe her i Tinget, idet man for nogle Aar siden undlod at stemme for Finansloven, ved det ærede Medlem godt — han sagde, at han ikke havde opdaget det før, men det er ikke rigtigt, thi det blev sagt meget tydeligt den Gang —, at det ikke havde den mindste Betydning for Finanslovens Skæbne, om en Del Medlemmer svarede „Stemmer ikke“, Finansloven risikerede ikke det allermindste derved, og det vilde den heller ikke gøre nu. For det ærede Medlem og hans Parti er det jo muligt, at dette Spørgsmaal er et stort Spørgsmaal, det vil jeg ikke benægte, men ellers er det et meget lille Spørgsmaal, om det ærede 4de Medlem for 9de Kreds og hans 3 Partifæller stemmer for Finanslovsfor-

get eller ikke, det gør hverken fra eller til, og selv om der altsaa skulde have været — hvad der ikke er — nogen Tilbøjelighed hos Flertallet til ikke at stemme for dette Finanslovsforslag, kunde det ærede Medlem trøstigt have fortsat sin gamle Taktik og være blevet siddende, der vilde ingen Skade været sket hverken for Finansloven eller Grundlovssagen.

N. Jensen: Naar jeg første Gang har bedt om Ordet i dette Ting, er det ikke for at komme ind paa storpolitiske Betragtninger, men for i al Beskedenhed at rette en Henstilling til Ministeren for offentlige Arbejder. Der findes under § 2. A. II. B. 3. c. en Bevilling paa 800,000 Kr. til Anlæg af en Jernbane fra Funder til Bramminge. Nu havde jeg hellere set, at der havde staaet fra Silkeborg til Bramminge. Den første jydsk Jernbanekommission havde oprindeligt tænkt sig en Bane fra Langaa over Silkeborg til Bramminge, men efter hvad jeg har hørt, vilde de tekniske Vanskeligheder der blive saa store, at man ikke kunde gennemføre denne direkte Forbindelse fra Silkeborg til Bramminge, hvad der aabenbart havde været det rette, men man har maattet lægge et Spor til Funder og saa fortsætte derfra. Naar man kender den Befolkning, der bor paa disse Egne, ude paa Heden, hvor Banen gaar igennem, føler man sig overbevist om, at den vil medføre store Fremskridt for denne. Det er jo ogsaa bekendt, at alle de Stikbaner, der vil udgaa fra de østjydske Byer, forudsættes at ville faa Tilnytning til denne Bane, ligesom den sikkerlig vil bidrage til, at den østjydske Jernbane ikke bliver saa stærkt trafikeret her efter. Overfor disse Stikbaner har Rigsdagen jo stillet sig saa velvilligt, at den har vedtaget en Lov, hvorefter Staten skal bidrage til Anlægssummen med de $\frac{3}{5}$, medens de private Baner kun skal bidrage med de $\frac{2}{5}$. Deri ligger altsaa en Tilkenning af, at man ønsker at faa disse Baner knyttet til Midtlængdebanen. Der er nu allerede begyndt paa en Bane, nemlig Hammel—Thorsø-Banen, og efter de Erfaringer, som Koncessionsudvalget har gjort, er det temmelig kostbart at komme i Forbindelse med Statsbanerne ved Thorsø. Statsbaneadministrationen kræver et stort Beløb til Anlægget af den Forbindelse med Banen, og selvfølgelig skal det, som det koster, betales, men jeg vil meget henstille til den højtærede Minister, at det dog ikke bliver saaledes, som mange tror, at Statsbanerne faar en direkte Fordel derved, for